

vymoci knihovní vklad vlastnického práva k nemovitostem obci patřícím ve smyslu § 67 odstavec druhý ob. zřiz. a zákona zemského ze dne 5. prosince 1874, čís. 82 z. zák. Tak jest dána podmínka § 77 odstavec třetí a § 94 čís. 2 knih. zák., což rekursní soud neprávem popírá. Rekursní soud upíraje zakročiteli legitimaci ke knihovní žádosti, o niž jde, nepustil se do řešení otázky, je-li žádost dle obsahu listiny a knihovního stavu dle předpisů knihovního zákona odůvodněna, i bylo proto tak rozhodnutoi jak se stalo.

Čís. 1163.

Otázku, zda zaměstnanec opomenul po značnou dobu konati službu, jest posuzovati dle okolností případu.

Jest nutno, by mezi důvodem propouštěcím a propuštěním byla časová souvislost. Rozhodl-li se zaměstnavatel, ač měl za to, že jest tu důvod propouštěcí, pro výpověď, sluší za to míti, že vzdal se práva k propuštění.

Smlouvu s obchodním pomocníkem sluší na straně zaměstnavatelově pokládati za obchod.

(Rozh. ze dne 6. září 1921, Rv I 304/21.)

Žalobce byl zaměstnán v obchodě žalovaného jako obchodní pomocník. Dne 29. června 1920 dal mu žalovaný ku dni 31. července 1920 výpověď, již žalobce nepřijal, načež ho žalovaný dne 3. července 1920 propustil jednak pro dřívější poklesky ve službě jednak proto, že dne 29. června dopoledne a 3. července odpoledne 1920 se nedostavil do služby. Žalobce pomocníka o zaplacení služného za lhůtu výpovědní se 6 proc. úroky bylo oběma nižšími soudy vyhověno. Důvody: V tom, že žalobce nepřišel, třebaš svémocně, dne 3. července 1920 odpoledne do služby, nelze shledávati dostatečný důvod ku propuštění, byť již před tím dne 29. června (svátek) dopoledne byl službu zanedbal, ježto nejde o vzdalování se služby po dobu, dle okolností značnou ve smyslu § 27 zák. o obch. pom. a žalobce, jak zjištěno, dříve služby nezanedbával. I kdyby se přihlíželo k dřívějším okolnostem, na nichž žalovaný zakládá propuštění žalobce, nebylo by lze uznati propuštění ospravedlněným. Leč všechny tyto příhody, jež se sběhly delší dobu před propuštěním, staly se pro žalovaného bezcennými, ježto, ač se o nich v zápětí dozvěděl, jich neuplatňoval, nýbrž žalobce dále ve službě podržel. Mezi propuštěním a příhodou, jež zavedla k němu podnět, musí býti jistá souvislost, jinak pomíjí právo na propuštění, ježto možnost, propustiti zaměstnance pro jeho osobní vlastnosti neb pro určité události není časově neomezena a není ponechána libovůli zaměstnavatelově. Nelze proto přiznati žalovanému právo, by sahal napotomně k ospravedlnění propuštění zaměstnance ku všem nepřístojnostem ve službě, jimž puv dně sám nepřikládal váhy a z nichž nevyvodil ihned důsledku.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody.

Pokud jde o právní posouzení věci, souhlasí dovolací soud s názorem soudu odvolacího, že žalovaný není oprávněn, žalobce propustiti ze služby

z důvodů, které předcházely výpovědi dne 29. června 1920. Žalovaný, dav žalobci výpověď, dal tím na jevo, že nechce případu jemu známých použití za důvod k okamžitému propuštění žalobce. Jest zajisté nutno, aby mezi důvodem propouštěcím a mezi propuštěním byla časová souvislost, a aby nebylo za důvod propuštění použito událostí minulých, o nichž možno se domnívati, že byly mlčky prominuty. Jestliže se tedy žalovaný, ač měl za to, že jest tu důvod k propuštění, rozhodl pro výpověď, sluší za to míti, že se práva k propuštění vzdal. Přicházejí tedy v úvahu pouze důvody, vzniklé po 29. červnu 1920, z nichž zbývá jediný důvod, který by ve smyslu § 27 čís. 4 zák. o obch. pom. mohl býti závažným, totiž ten, že žalobce, jak jest nesporno, zanedbal dne 3. července 1920 odpoledne konati službu, nedostaviv se také již dne 29. června 1920 dopoledne do služby. Dle shora citovaného ustanovení zákona sluší otázku, zda zaměstnanec opomenul konati službu po značnou dobu, posuzovati dle okolností jednotlivého případu. Vzhledem k tomu, že dne 29. června 1920 byl den sváteční, bylo by možno nedostavení se žalobcovo této okolností omluviti, a žalovaný sám, dav toho dne žalobci výpověď, dal tím na jevo, že toto opomenutí nepokládá za důvod k propuštění. Závažnější jest opomenutí žalobcovo dostaviti se do služby dne 3. července 1920 odpoledne. Poněvadž však doba tato sama o sobě značnou není a není tu také zvláštních okolností, které by tento závěr připouštěly, souhlasí soud dovolací s názorem soudu první stolice, že tu není důvodu propouštěcího ve smyslu § 27 čís. 4 cit. zák. Výrok odvolacího soudu o náhradě 6 proc. úroků odůvodněn jest ustanovením čl. 292 obch. zák., neboť i smlouvu s obchodním pomocníkem sluší na straně žalovaného pokládati za obchod ve smyslu čl. 273 a 274 obch. zák.

Čís. 1164.

Zákon ze dne 11. ledna 1897, čís. 30 ř. zák. o ochraně vynálezů.

Předchozí uživatel vynálezu (§ 9).

Pojem opatření k tuzemskému užívání vynálezu. Nezáleží na tom, kdy přihláška došla patentního úřadu.

(Rozh. ze dne 6. září 1921, Rv I 457/21.)

Žalovaný užíval po delší dobu bez svolení žalobce jakožto majetníka patentu po živnostensku předmětu chráněného žalobcova vynálezu, pročez se žalobce domáhal žalobou, by bylo zjištěno, že žalovaný porušil patent žalobcův, a by mu bylo uloženo, by uznal patentové právo žalobcovo, zanechal dalších činů rušebních a odstranil předměty rušební. Oba nižší soudy zamítly nárok žalobní, vyhověvše námitce žalovaného, že mu přísluší právo předchozího užívání po rozumu § 9 pat. zák., že tudíž proti němu nenastal účinek patentu žalobcova.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zákon přiznává právo předchozího užívání tomu, kdo: a) v čase přihlášky, b) bezelstně, c) počal v tuzemsku užívati vynálezu neb učinil